

чанин беа поети-современици. Како такви веројатно имале врски меѓу себе и еден другому си ги давале своите ракописи на читање. Па така ракописот на Јоксим Новиќ—Оточанин останал кај Илија Окруѓиќ—Сремац, и, бидејќи не носел ознака на име, наследниците на Илија Окруѓиќ—Сремац го предале на Библиотеката како негов; 2) Ракописот—преводот на Јоксим Новиќ—Оточанин, без ознака на името на преводачот, лесно можел да се побрка со ракописите на Илија Окруѓиќ—Сремац при самото подредување во матицата. И тоа е најверојатно. Оти верзијата за најдување во парохискиот дом во Петроварадин сегашниот библиотекар ја чул од поранешниот библиотекар па така и тука можела да стане некоја забуна.

Скопје.

А. Ѓ. Таховски.

V. Nazor:

GALIJOTOVA PESAN — CARMEN REMIGIS

Hos tum ad asses, ei, miser adligatus
nec domum vidi neque matrem amatam.
Qui, domus, tecum? Genetrix, dolesne?
O mare glaucum!

Tum sepultus sum miser hac in arca,
arborem haud vidi neque lumen alnum.
Arbor, arescis? Cecidisti alens sol?
O mare glaucum!

Sunt pedes fracti, est animus peremptus.
Anxius nunc vivo. Lari, volate,
vos ave fertote meae parenti!
O mare glaucum!

Paulum humi, ramum date rosmarini,
remus ut vernet, requiescam ego ipse!
Audiam te tum placide susurrum,
O mare glaucum!

Mi canes: „Mergam maledicta rostra;
te veham in molles tenebras profunde
atque ut infantem leviter movebo:
Iam bene dormi!“

Ljubljana.

Prevedel: S. Kopriva.